

Polderpanorama

Polderpanorama

Een verfrissend begin in een nieuwbouwwijk

Pieter de Wit

© Pieter de Wit
Coverontwerp en illustratie: © Matthijs de Wit – schilderijamsterdam.nl
Redactie: Carla Stiekema

ISBN: 9789464357653
Brave New Books (2021)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

‘Gast! Zelfs al zou je willen stoppen ...,’ Frenk pauzeert bewust, terwijl hij Rob indringend en minachtend aankijkt. Die zit er bijna trots bij en dat zint hem allerminst. ‘... dan kan dat niet eens, je zit er tot aan je nek in, mafkees. Snap dat dan!’ Heel even vult slechts het geluid van de tv de woonkamer. Dan kijkt Rob langzaam op. ‘Dan heb je mij toch aardig onderschat, miezerig mannetje. Er zijn mensen uit deze buurt die van alles op de hoogte zijn. Mensen die jou en je hele handel kapot kunnen maken! Wie is hier nou de sukkel?’ Dan gaat achter Frenks rug plots de tussendeur open die de woonkamer van de eetkeuken scheidt. Rob huivert. Zijn hartslag schiet weer terug de hoogte in. Het zweet loopt in een dun straaltje vanuit zijn nek over zijn rug naar beneden. Hij voelt niets meer van zijn lijf en tegelijk voelt hij alles. Sabine is niet alleen. Hij kijkt recht in een bekend, grijnzend gezicht.

‘Goed, lieve luitjes, dan rest ons nu nog een kleinigheidje. Niet onbelangrijk trouwens, de overlijdensrisicoverzekering! Ik snap dat je er niet aan wilt denken, maar het moet. Juist nu.’ De opgewekte maar ook ietwat kinderlijke stem van financieel adviseur Paul de Roef vult het verder verlaten kantoor. Het is zaterdagochtend, rond een uur of elf. Hij doet weer uitstekende zaken. In de nieuwe wijk van het *Project Polderpanorama* laat zeker driekwart van de aanstaande bewoners de hypotheekaanvraag via zijn kantoor lopen. Ook de investeringsmaatschappij, eigenaar van de twee flats met huurappartementen, regelt de verhuur via hem. ‘Zoals ik jullie al eerder vertelde, is dat nu eenmaal verplicht bij het afsluiten van een hypotheek. Maar dat wisten jullie misschien nog van een vorige keer. Dit zijn de papieren. Nog heel even en we hebben alles rond voor jullie droompaleisje.’ Een flinke stapel bescheiden met kleine en vooral onbegrijpelijke taal wordt naar de overzijde van het donkerbruine en statige bureau geschoven. ‘Neem het goed door, dan haal ik nog een overheerlijke kop koffie voor jullie beiden.’ Blijmoedig rolt Paul de zwartleren bureaustoel soepel naar achteren over de strakke laminaatvloer. ‘Graag,’ antwoordt Hanna terwijl ze met enige weerstand de stukken naar zich toetrekt. In het keukentje rommelt Paul hoorbaar onhandig

met wat kopjes terwijl hij een vrolijk maar onbeduidend liedje fluit. Rob pakt zuchtend en ongeïnteresseerd zijn telefoon. ‘Moet jij niet eventjes meekijken, lieverd?’ Hanna’s toon verraaft onmiddellijk haar irritatie. ‘Nee hoor. Er staat voor mij natuurlijk niets nieuws in. Ik had dit liever zelf allemaal geregeld, maar dat mocht niet, vanwege eventuele kans op belangenverstrengeling of zo. Luister, dit is de afspraak: we gaan in principe niet dood, maar als dat wel gebeurt, kan één van ons als troost in een mooi huis blijven wonen,’ zegt hij ironisch met een overdreven knipoog. Hanna lijkt het niet te horen. Ze probeert te begrijpen wat de verzekeringsmaatschappij voor hen heeft bedacht. Bovendien leest ze graag altijd alles waar ze voor tekent, juist ook de kleine lettertjes. ‘Gelukt?’, vraagt Paul opgetogen terwijl hij netjes twee koppen koffie op een bijpassend schotelkje met kantoorlogo opdient. Net als Hanna iets naar voren buigt om een vraag te stellen, neemt Rob het woord. ‘Zeker! Niets nieuws, toch? Hartstikke duidelijk allemaal. We kunnen tekenen.’ Hanna werpt een vernietigende blik opzij. Het heeft weinig effect. Rob zit inmiddels voorovergebogen en struint driftig door de papieren, op zoek naar de juiste bladzijde. Niet veel later maken ze met hun handtekeningen het hypotheekdossier compleet. ‘Ik vind dat altijd zo’n mooi geluid,’ zegt Paul geanimeerd wanneer zijn klanten weer opkijken. ‘Die heerlijke pennen die over dat papier gaan.

Het zetten van een krabbel. Gewoonweg prachtig! Een nieuwe toekomst!’ Het lijkt zijn klanten weinig te boeien. Met korte tussenpozen klinkt drie keer de deurbel op de achtergrond. Rob en Hanna knikken beleefd en nemen tijdens het opstaan vluchtig nog een slok van hun koffie, terwijl Paul alweer pal naast hen staat. ‘Dan zijn we er min of meer doorheen. Ik bel jullie zodra ik nieuws heb over jullie hypotheek. Maar neem maar van mij aan, dat komt wel goed!’ Snel begeleidt hij zijn klanten door de gang en helpt ze in hun jassen. Tenslotte drukt hij ze een map met wat printjes in hun handen. ‘Voor de thuisadministratie,’ zegt hij terwijl hij hun met een vriendelijk armgebaar de deur wijst. ‘Hoepla, ik steek even voor jullie langs.’ Paul zwaait overdreven de deur open en doet zijn best Rob en Hanna netjes maar met enige spoed het kantoor uit te krijgen. Hij weet immers dat zijn volgende bezoek andere types zijn. Ze kwamen bij eerdere ontmoetingen ongestructureerd en ongeduldig op hem over.

Rob heeft de laatste van de drie treden nog maar net verlaten, of Frenk staat al halverwege de hal. Op zijn rug gezien is hij een meer dan imposante gedaante. Hij past maar net onder de kroonluchter door, al is deze destijds misschien ook wat onhandig opgehangen. Binnenkort toch maar eens naar laten kijken, denkt Paul. ‘Een heel goede morgen, Sabine en Frenk, mijn

excuses dat ik jullie enkele ogenblikken buiten heb moeten laten wachten.’ Normaal reageren mensen dan vrij coulant en volgt iets als ‘geen enkel probleem, het is toch lekker weer.’ Nu niet. Niet geheel onverwacht is Frenk zonder iets te zeggen al gaan zitten in de gespreksruimte, met zijn jas nog aan. ‘Mag ik je jas aannemen, Sabine,’ vraagt Paul beleefd. Terwijl ze haar armen speels uit haar donkerblauwe spijkerjack trekt en daarbij een overdreven, zwierige draai maakt, laat hij kort zijn blik gaan over haar weelderige lijf. ‘Zo,’ zegt ze. ‘Dankjewel hoor, Paul. Je bent een echte heer!’ Uitdagend trekt ze haar topje recht. Haar borsten, groot en voluptueus, blijven maar net op hun plaats. ‘Eh ..., goed. Laten we Frenk maar vergezellen,’ hakkelt Paul terwijl hij met zijn hoofd een kort knikje maakt richting zijn kamer.

De wind heeft vrij spel en beukt krachtig tegen de afzethekken rondom de bouwplaats. Resten purschuim en plastic worden de lucht in geslingerd en komen tussen twee windvlagen weer kortstondig op de grond terecht. Hoewel de ruim opgezette wijk kleur krijgt nu de meeste woningen klaar zijn voor de afbouw, legt het grauwe weer een mystieke sluier over het terrein. Het is al eind maart, maar het blijft wachten op een paar mooie en vooral droge dagen. Vandaag is eindelijk de eerste kijkdag voor nieuwe bewoners. Met uitzicht over het aangrenzende en uitgestrekte polderlandschap is er plek voor een aantal luxe vrijstaande villa's, enkele blokken zeer ruime drie-onder-een-kapwoningen en twee flatgebouwen met grotere huurappartementen. Die staan er grotendeels al wel, maar worden later opgeleverd dan de koopwoningen. De belangrijkste straat loopt in een vierkant de wijk rond, er zijn knusse wandelpaden met her en der vertakkingen die speels afbuigen. Hoewel de beplanting nog zal worden aangevuld, geeft een aantal reeds bestaande, hoge populieren, essen en een veelvoud van knotwilgen de jonge wijk direct meer uitstraling.

Het heeft uiteindelijk allemaal veel langer geduurd dan gepland. De bouw liep akelig veel

vertraging op door allerlei procedures met natuur- en milieuorganisaties. Tot aan de Raad van State is er doorgeprocedeerd. Het project kon toch al rekenen op enorme belangstelling van de media. Hoewel nog maar net aangetreden en grotendeels het werk van haar voorganger en partijgenoot verdedigend, moest Marjolein ter Stoele, als verantwoordelijk wethouder, zich meermaals verantwoorden voor de gemeenteraad. Dat leverde een aantal hete debatavondjes op die zelfs live te volgen waren op lokale radio en televisie. De woningnood in de gemeente is nog steeds groot en met name de plaatselijke oppositiepartijen vonden het onuitstaanbaar en onrechtvaardig dat er geen enkele plek was ingeruimd voor sociale huurwoningen en/of koopwoningen voor lagere en middeninkomens. Volgens veel inwoners had de wijk beter 'Oord der rijken' kunnen heten. Toen uitkwam dat de wethouder zelf ook een mooie villa had weten te bemachtigen, brak helemaal de pleuris uit. Een motie van wantrouwen overleefde zij maar net, omdat ze weldegelijk kon aantonen dat er voor de villa's eerlijk geloot was door een bevoegd notaris. Hanna had het gedoe met groot afgrijzen gevolgd. Ze was niet blij met alle negatieve aandacht rondom het project. Hoewel ze de wijk van opzet inderdaad elitair vindt, wilde ze de kans om er te gaan wonen, zeker niet aan zich voorbij laten gaan. De afkeurende blikken in de koffiekamer nam ze op de koop toe. Ze sloot zich ervoor af. Rob

daarentegen was juist helemaal in de zevende hemel toen hij de brochure met de titel *Wonen aan een polderpanorama* onder ogen kreeg. Hij probeert al zijn hele leven rijk te worden en zich te onttrekken aan het ‘gemiddelde’. Hij wil ertoe doen. Wat dat precies voor hem betekent, is nog steeds niet geheel duidelijk; Hanna houdt het maar op een angst van haar man om niks voor te stellen, er niet bij te horen en zodoende een zinloos bestaan te leiden. Bovendien heeft hij twee zussen die beiden carrièretechnisch zeer succesvol zijn. De oudste is inmiddels voorzitter van de Raad van Toezicht van de grootste zorgverzekeraar van het land, de jongste een zeer succesvol en bekend advocaat. Hoewel hij met trots over ze spreekt en ze onderling een goede band hebben, zal dit zeker een rol spelen in zijn hoofd, vermoedt Hanna. Zingeving vindt hij in materialisme. In dat opzicht zijn ze echte tegenpolen. Af en toe een stap echt naar binnen kunnen en durven zetten – de gedachte alleen al vindt Rob totale onzin. Aan de andere kant is hij ook een goedwillende enthousiasteling die graag op iets nieuws afstapt. Iemand die heel goed tegen onzekerheid kan en snel beslist. Wat dat betreft is Rob altijd al haar complementaire tegenhanger geweest.

Met krachtige passen loopt Rob op de bouwketen af. Er zijn weliswaar wat losse rijplaten gelegd die als looppad dienen, maar de enorme hoeveelheid

regen van de afgelopen dagen maakt het vrijwel onmogelijk om droge voeten te houden. Het lijkt hem weinig te deren. Het is alsof hij al dat oneindige wachten letterlijk van zich afloopt. Hanna, die heel naïef haar witte gympen heeft aangetrokken, stapt voorzichtiger, op haar tenen, achter haar man aan. ‘Suffe muts,’ vervloekt ze zichzelf binnensmonds. Haar humeur wordt er niet beter op wanneer ook nog een lichte miezer op haar hoofd neerdaalt. Al maanden loopt hun relatie wat haar betreft stugger dan voorheen. Niet dat er echt iets schokkends is gebeurd, in elk geval geen knallende ruzies met dichtslaande deuren ofzo. Nooit gehad ook. In de ruim achttien jaar dat ze nu samen zijn, heeft ze dit alleen nog niet eerder zo gevoeld. In gedachten verzonken vraagt ze zich af wanneer dat eigenlijk begonnen is. Was het al gaande voordat ze zich inschreven voor dit nieuwbouwproject? Doordat de verschillen tussen hen toen zo duidelijk aan het oppervlak kwamen? Door de enorme vertraging? Nadat Rob zijn baan als hbo-docent bij de opleiding *Management, Economie en Recht* opzegde en voor zichzelf is begonnen? Sindsdien werkt hij bijna non-stop vanuit zijn kantoor op zolder, maar echt vlotten als manusje van alles voor bedrijven, wil het nog niet. Of was het na de zomervakantie vorig jaar? Volkomen onverwacht bleek de week vóór aanvang van het nieuwe schooljaar dat ze groep 7 moest overnemen en afscheid moest nemen van haar groep 5; een

collega was ziek. Of was het toch gewoonweg wat beginnende relatieslijtage, versterkt door dit *life-event*? 'Hier, liefje! Hier naar boven! Kom!' De ongeduldige toon van Rob rukt haar ruw uit haar gedachten. Actief wijzend staat hij al op de stalen traptreden die hen naar het geïmproviseerde bouwkantoortje leiden. Het ritmische geluid dat zijn enthousiaste voetstappen produceren, zorgt voor een zuinige glimlach op Hanna's gezicht. Onevenaarbare enthousiasteling! Of was het al na het overlijden van haar vader, vier jaar geleden, waardoor ze ineens zowel wees als volgende generatie werd? Hij wordt trouwens nog altijd enorm gemist. Door iedereen. Hij was een geweldige, zorgzame vader en schoonvader, en een trotse, liefhebbende opa. Al is het een schrale troost, dankzij zijn enorme nalatenschap kunnen ze nu deze stap maken naar dit werkelijk prachtige woonproject. Wonen aan een heus polderpanorama. Misschien is dit dan toch wel de nieuwe paragraaf waar ze als gezin zo aan toe zijn?

Als Hanna net de eerste traptree wil nemen, komt bouwopzichter Thijs de Graef uit de keet naar buiten gestapt, daarbij vergezeld door een ander stel. God, wat heeft ze die man vaak proberen te bereiken, verzucht ze in gedachten. Altijd in een bespreking, nooit belde hij terug. Rob, die nu wel erg onhandig halverwege de trap staat, daalt uit beleefdheid maar weer af. Niet in de laatste plaats

omdat het postuur van het tegemoetkomende verkeer ook geen enkele ruimte laat om de route omhoog te vervolgen. 'Ik help eerst even deze mensen op weg en dan kom ik bij jullie,' roept de kleine en ietwat gedrongen man. 'Loop maar vast door naar mijn kantoor. Het is geen weer om buiten te staan. Er is thee en koffie,' mompelt hij terwijl hij zich dieper verschuilt in de kraag van zijn oranje jas, en Hanna en Rob passeert zonder ze verder aan te kijken. Het jonge stel stopt wel. 'Ik ben Mounir. Wij zijn van nummer 12,' steekt hij amicaal zijn hand uit naar Rob. Een grijs kartonnen bekertje valt daarbij op de grond. De overgebleven koffie sijpelt weg in een grote modderplas. 'Ach, dit veld kan ook wel een oppepper gebruiken,' reageert Rob gevat. Mounirs brede, witte glimlach steekt schril af bij het grijze wolkendek dat boven hen hangt. 'Nu ik het zo zie: veel verschillen tussen de koffie en deze blubberzooi kan ik ook niet echt ontdekken.' Hanna begroet ondertussen de verlegen Chantal, met haar halflange blonde haren in een nonchalant knotje opgestoken. 'Aangenaam, wat leuk om jullie te zien. Wij gaan op 10 wonen, dus we zitten in hetzelfde blok.' Meer komt er even niet in Hanna op. Ze is geen ster in dit soort situaties. Haar aanstaande buurvrouw heeft er geen erg in. 'Zeker! We hebben er zin in hoor! Wat een plek, niet?', antwoordt ze uitgelaten. Nadat zo de eerste beleefdheden vluchtig zijn uitgewisseld, lopen ze haastig achter meneer De Graef aan. Hanna en

Rob vervolgen hun weg naar de bouwkeet. ‘Dat lijken mij op het eerste gezicht heel gezellige burenen,’ zegt Rob. Hanna knikt instemmend. ‘Leuk dat ze bij ons in het rijtje zitten.’ Voor de deur staan ze samen stil. Aan de binnenzijde van het raam is de tekening van het bouwplan opgehangen. ‘Dat ziet er toch geweldig uit, hè, schat?’ Rob slaat een arm om zijn vrouw heen en trekt haar dicht tegen zich aan. ‘We gaan hier heel gelukkig worden, dat weet ik zeker.’

Niet veel later lopen ook Hanna en Rob verwachtingsvol mee met bouwopzichter Thijs. Eindelijk op weg naar hun nieuwe huis, ze zijn zo benieuwd! Als ze voor de voordeur staan, drukt hij ze een checklist in de hand. ‘Geniet, maak foto’s, filmpjes, bel je schoonmoeder, wat je maar wilt, maar loop er vooral heel kritisch doorheen, mensen. Noteer elk dingetje dat ontbreekt, niet klopt of niet naar wens is in jullie ogen. Straks gaan we er nog een keer samen doorheen en maak ik een kopie in mijn kantoor.’ Even pauzeert hij. ‘Hebben jullie eigenlijk wel een pen? Want dit is dé kans om alles op te schrijven wat je tegenkomt. De vooroplevering komt tenslotte in zicht.’ Rob knikt en pakt gretig de sleutel aan. ‘Dank je, we gaan het meemaken.’ Samen stappen ze daarna hun nieuwe woning, hun nieuwe toekomst in. Terwijl Hanna rustig en zeer tevreden de woonkamer en keuken in zich opneemt, is Rob linea recta naar de uitbouw aan de zijkant van het

huis gelopen om zijn nieuwe kantoor aan een grondige inspectie te onderwerpen. Hoewel er alleen nog maar kil beton om haar heen is, heeft Hanna nu al een prettig thuisgevoel. Ze ziet zich hier zeker wonen met haar gezin en geniet enorm van de voorbereidingen op het inrichten van hun nieuwe stek. Op haar laptop heeft ze al behoorlijk wat ideeën bij elkaar gebracht. Er zit een soort knik in de woning waardoor er meerdere knusse hoeken te maken zijn. Als ze voor de brede pui staat aan de achterkant, ziet ze in de verte twee hazen driftig achter elkaar aanrennen, terwijl een zestal brandganzen luidruchtig overtrekt. Ook spot ze diverse weidevogels, waarvan ze de naam niet kent. Het is wat, denkt ze met een enigszins bezwaard gemoed. We komen hier wel gewoon een stuk van hun leefgebied innemen. In de weerspiegeling van het glas ziet ze achter zich alweer de karakteristieke kale kop en het uitgesproken zwarte brilmontuur van haar man opdoemen. ‘Helemaal top!’, roept hij uitgelaten. Dan draait ze zich om en lacht. ‘Zo is het! Laten we trouwens de lijst gaan invullen, schat. Onze kleine, brede bouwvriend Thijs wacht vast niet op ons.’

‘Weet je waar ik echt het meeste naar uitkijk?’ vraagt Olaf opgetogen wanneer zijn ouders aan het einde van de middag de huiskamer binnenlopen. ‘Dat ik mijn vrienden eindelijk kan vragen om te komen logeren. Dat mag toch? Dat hebben jullie zelf gezegd. Omdat pap niet meer op zolder gaat werken en er dan ruimte genoeg is.’ Even wisselen zijn ouders een korte blik. ‘Tuurlijk mag dat, jongen,’ antwoordt Rob terwijl hij naar de keuken loopt en zijn zoon een aai over zijn hoofd geeft. ‘Ruimte genoeg. Je kan dan ook gelijk een paar nieuwe vrienden vragen, uit je nieuwe klas of uit de buurt waar we gaan wonen.’ Volgend schooljaar gaat Olaf naar de middelbare school. Hanna ziet het nog niet voor zich. Zijn zus Meike is al over en zit inmiddels in havo 2, een overgang die zoals verwacht op rolletjes verliep. Al sinds ze kan lopen en praten houdt ze zich immers overal zonder enige moeite staande. Ze is gemakkelijk in de omgang, kan zichzelf goed uitdrukken en staat ergens voor. Olaf is echt een ander kind. Een zorgzame schat. Hij lijkt veel tijd nodig te hebben om zich aan te passen en dingen die hij niet kent, vindt hij bij voorbaat al heel spannend, vies, eng of stom. In zijn voorkomen oogt hij wat kwetsbaar en dat maakt hem een met enige regelmaat een dankbaar object voor plagerijen. Zelden lijkt hij daar trouwens van in de war te raken, want

eigenlijk ligt hij over het algemeen goed in de groep en heeft hij het vaak niet eens door als hij geplaagd wordt. Wat karakter betreft lijkt Meike erg op haar vader, terwijl Hanna veel van zichzelf terugziet in Olaf.

‘Een wat?!’, vraagt Meike als ze rond etenstijd neerploft aan tafel met een kop thee. Ze steunt op haar ellebogen en fronst haar wenkbrauwen, die haar toch al niet al te vrolijke humeur reeds hadden verraden. ‘Een buurtbarbecue. Dus met onze nieuwe buurtjes,’ antwoordt haar vader opgetogen, ‘zodat we vast kennis kunnen maken. Is toch hartstikke leuk?’ Ze trekt een lang gezicht. ‘Daar heb ik dus echt zo geen zin in!’ Hanna had niet anders verwacht. Hoewel ze een goede band heeft met haar puberende dochter, staat Meike wat gezinsactiviteiten betreft absoluut niet meer vooraan de rij. ‘Zie het als een kans,’ probeert ze voorzichtig. ‘Bovendien is het pas over drie weken, dus je hebt nog tijd zat om je erop voor te bereiden.’ Maar haar dochter heeft de kont al tegen de krib gegooid. ‘Ik vind die hele verhuizing sowieso een hel. Moet ik dingen inpakken en alles?’ Een diepe zucht volgt. ‘Gebakken eitje en kippensoep?’, vraagt Olaf opgewekt aan zijn zus. Hij is erg trots op de keukenlessen die hij deze maand op school heeft geleerd. ‘Ik dacht dat je het nooit zo vragen.’ Meike zucht, kreunt en steunt nog steeds overdreven. Het leven is weer even heel erg zwaar voor deze puber. Olaf laat zich niet van

de wijs brengen en maakt een buitengewoon smaakvol maaltje. Daar knapt een mens van op. Dat moet zelfs zijn mopperende zus hem nageven. Hoe meer details haar ouders ondertussen prijsgeven over de nieuwe woning, in het bijzonder over haar riante slaapvertrek, hoe meer de lucht boven en in haar hoofd lijkt te klaren. Nadat Olaf iedereen nogmaals heeft voorzien van een 'rondje ei naar wens', heeft Meike er zowaar een heel klein beetje zin in gekregen. Haar kamer beslaat de helft van de zolder en door een lang, rechthoekig raam heeft ze vrij uitzicht over de polder. Een landschap dat best leuk is om naar te kijken vindt ze, maar dat ze verder vooral vervloekt als ze op de fiets zit van of naar school. Altijd die verdomde wind tegen! Gelukkig bespaart deze overbodige verhuizing haar mooi tien hele lange minuten van die barre tocht. Dat biedt kansen om nog net iets langer te blijven liggen 's ochtends.

‘Daar zal je haar hebben hoor!’ Plots is het helemaal stil en is alle aandacht volledig gericht op het tafereel dat zich midden in de groep nieuwe bewoners afspeelt. Het is vandaag de dag van de burenbarebecue. Chantal heeft een week geleden een prachtige uitnodiging inclusief digitaal magazine rondgestuurd waarin alle bewoners zichzelf aan de hand van een foto kort voorstellen. Niemand is dus meer helemaal onbekend. De voorjaarszon schijnt uitbundig in het recent aangelegde park in de buurt van de nieuwe wijk waar de bouwhekken over enkele weken eindelijk ook weg zullen zijn. Het lijkt wel zomer. ‘Ons geweten, onze hoop, ons bakken.’ Als een volleerd acteur gaat Frenk op zijn knieën. ‘Mevrouw Ter Stoele, mag ik u deze welgemeende handkus geven namens ons allen? We zijn hoe dan ook veilig met u in onze directe nabijheid.’ Theatraal slaat hij nog een kruis terwijl hij zijn blik naar de hemel richt. De groep nieuwe burens grinnikt onwennig. Alleen Sabine giert het aanstellerig uit van het lachen en trekt zo eveneens de volle belangstelling. ‘Gekkerd, doe toch eens effies één keer normaal!’ Wát een vent, denkt Rob. Hij mag hem nu al. Een beetje leven in de wijk kan nooit kwaad, daar wordt niemand slechter van. De corpulente wethouder grinnikt wat terwijl ze hem licht blozend zijn gang laat gaan en haar bril met

felrood montuur op haar neus drukt. Kort trekt ze daarbij opvallend genoeg haar wenkbrauwen op. ‘Zeg maar Marjolein, hoor. Ik kom hier vandaag trouwens niet om linten door te knippen, mensen,’ spreekt ze met luide stem. ‘In dit gezelschap ben ik gewoon ook een van de nieuwelingen die net als jullie komt kennismaken. Dus zeg eens Frenk, met welk toneelgezelschap sta jij op de planken en hoe kan ik je boeken? We kunnen in het gemeentehuis nog wel wat stand-upcomedians gebruiken.’ Slim opgelost, meid, overpeinst Hanna de bijzondere situatie. Ze stond net te kletsen met Evert, de man van de wethouder. Hij lijkt niet erg onder de indruk. Die komen vast veel van dit soort fratsen tegen, denkt Hanna. ‘Goed,’ hervat ze het gesprek. ‘Dus jij bent gewoon de eigenaar van die twee tuincentra waar ik zo graag kom! We hebben er nota bene vorige week nog een workshop gedaan met de groepen 7!’ Trots glimlachend bevestigt Evert haar vraag. Ze hebben in elk geval voor uren gespreksstof. Een meevaller voor beiden, aangezien ze liever wat meer op de achtergrond opereren en van nature opzien tegen dit soort bijeenkomsten. Verderop lijken Meike en Olaf inmiddels aansluiting te vinden bij Marit, Ilse en Ricardo: de twee dochters van Evert en Marjolein en de zoon van Frenk en Sabine. Het spul hangt wat, luistert gelijktijdig met één oortje in muziek tijdens het praten, graait achteloos in een bak chips en giechelt. Dat is vaak een goed teken.

Bovenal zijn het leeftijdgenoten, hoewel het duidelijk is dat Ricardo de oudste van het stel is.

In de schaduw van een van de weinige al wat hogere bomen in dit verder open gebied staan Chantal en Mounir geamuseerd te praten met Nils en Shauna. Ze zijn er net achter gekomen dat hun kinderen volgende week bijna gelijktijdig hun eerste verjaardag zullen vieren. Die staren elkaar ondertussen onwennig aan, liggend op hun buikjes en veilig vanaf ieder een eigen speelkleedje. Voor Mounir en Chantal was deze woonstap zeer gewenst. Het werd echt krap in hun appartement midden in de drukke stad. ‘De muren kwamen echt op me af, man!’, verzucht Mounir. Hij is inmiddels zo’n twee jaar als zelfstandig dierenarts met eigen praktijk werkzaam in een middelgroot dorp, nog geen half uur hier vandaan. ‘Ik heb het gemerkt, schat,’ springt Chantal plagerig in op het voorzetje van haar vriend. Als parttime webdesigner bij een grote speler in de markt is ze gewend aan levendige, hectische en soms chaotische kantoortuinen waar ze meestal in verschillende teams aan meerdere opdrachten binnen alle mogelijke sectoren tegelijk werkt. De tijd die ze naast haar baan in loondienst en het zorgen voor hun zontje Tobias overhoudt, steekt ze in haar eigen bedrijfje. Daarmee richt ze zich op het bredere vakgebied van communicatie en vormgeving en doet ze het liefst opdrachten waar